

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 173/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Alenou Sedláčkovou, Piaristická 46, Trenčín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 1/2013 a jeho uznesením z 23. mája 2014, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 43/2012 a jeho uznesením z 29. januára 2013, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 So 2/2014 a jeho uznesením z 10. decembra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sdo 10/2015 a jeho uznesením z 21. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Alenou Sedláčkovou, Piaristická 46, Trenčín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 1/2013 a jeho uznesením z 23. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 43/2012 a jeho uznesením z 29. januára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 So 2/2014 a jeho uznesením z 10. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sdo 10/2015 a jeho uznesením z 21. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenu Krajskému súdu v Trenčíne 12. decembra 2012 domáhal podľa § 250j ods. 2 písm. d) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia Prezídia Rady Slovenského rybárskeho zväzu – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Prezídium Rady SRZ“) č. OP 4/12 z 22. septembra 2012, ako aj „*jemu predchádzajúceho odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia*“, na základe ktorých bol trvalo vylúčený zo Slovenského rybárskeho zväzu.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na dôvody, ktoré ho viedli k podaniu „*žaloby na preskúmanie zákonnosti a postupu vydaných rozhodnutí prostredníctvom súdu*“, a s prihliadnutím na § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o združovaní občanov“) zdôrazňuje, že „*Ak člen združenia považuje rozhodnutie niektorého z jeho orgánov, proti ktorému už nemožno podľa stanov podať opravný prostriedok, za nezákonné alebo odporujúce stanovám, môže do 30 dní odo dňa, keď sa o ňom dozvedel, najneskôr však do 6 mesiacov od rozhodnutia požiadať okresný súd o jeho preskúmanie*“. Toto ustanovenie však nič nehovorí o preskúmaní postupu niektorého z jeho orgánov predchádzajúceho vydaniu napadnutých rozhodnutí tak, ako to upravuje § 244 ods. 1 O. s. p. Z tohto hľadiska preto sťažovateľ požiadal Krajský súd v Trenčíne o preskúmanie nielen zákonnosti vydaných rozhodnutí (čo by mohol v užšom ponímaní preskúmať okresný súd podľa § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990

Zb.), ale žiadal preskúmať i postup príslušného orgánu pri ich vydaní (širšie preskúmanie, zahŕňajúce aj postup prvostupňového orgánu Mestskej organizácie STZ Trenčín pri vydaní rozhodnutia), čo však zákon č. 83/1990 Zb. neupravuje. Preskúmanie okrem vydaného rozhodnutia aj postupu príslušného orgánu pri vydaní predmetných rozhodnutí upravuje zákon č. 99/1963 Zb. O. s. p. v ustanoveniach § 244 a nasl., z toho dôvodu mal sťažovateľ za to, že žalobu o preskúmanie rozhodnutí a postupu príslušných orgánov predchádzajúcemu ich vydaniu správne podal na miestne príslušný súd podľa § 246a O. s. p., t. j. Krajský súd Trenčín, v ktorého obvode je všeobecný súd navrhovateľa. Predmetnú žalobu opatril Krajský súd Trenčín svojou spisovou značkou „S“ ako správne konanie a táto značka je vedená v celom ďalšom súdnom konaní na Okresnom súde v Žiline i Krajskom súde v Žiline. Taktiež sa domnieva, že žaloba bola podaná v lehote podľa ustanovenia § 250b, t. j. do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni.»

Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 11 S 43/2012 z 29. januára 2013 (právoplatným 11. februára 2013) postúpil vec sťažovateľa s poukazom na § 15 ods. 1 zákona o združovaní okresnému súdu, ktorý následne uznesením sp. zn. 7 S 1/2013 z 23. mája 2014 konanie vo veci sťažovateľa podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene. Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu napadnutým uznesením potvrdil. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie; najvyšší súd konanie o dovolaní napadnutým uznesením zastavil.

Sťažovateľ považuje „situáciu nepreskúmania zo strany najvyššieho súdu, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd ustanovených v § 237 O. s. p. a zvlášť pre to, že sťažovateľ som túto vadu namietol ako odňatie možnosti konať pred súdom, za formalistický prístup pri rozhodovaní Najvyššieho súdu. Najvyšší súd dovolanie odmietol a dovolacie konanie zastavil, nakoľko dovolanie v takomto prípade podľa názoru NS SR je neprípustné... Podľa názoru sťažovateľa sa NS SR dopustil porušenia práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (Nález IV. ÚS 283/07).“

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 000 €, ktoré odôvodňuje takto: „Vydanými rozhodnutiami súdy zasiahli do môjho osobného života a môjho práva na súkromie. Výsledkami preskúmania rozhodnutí správnych orgánov zo strany súdov však nie je odstránenie stavu právnej neistoty mňa ako sťažovateľa, ale naopak, jeho prehĺbenia, čo sa prejavuje v mojom súkromnom živote. Rozhodnutiami súdov som sťažovateľ nedostal jednoznačnú odpoveď na otázku, či rozhodnutia správnych orgánov Slovenského rybárskeho zväzu boli v súlade s právom, resp. z akých dôvodov som sa sťažovateľ nemohol úspešne dovolať ich neplatnosti. Doživotne som týmito rozhodnutiami vylúčený z členstva v OZ Slovenský rybársky zväz, čo je pre mňa obrovská trauma.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na právnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne a uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 1. 2013 sp. zn. 11 S/43/2012-24; v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina a uznesení Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 5. 2014 sp. zn. 7 S/1/2013; v konaní na Krajskom súde v Žiline a uznesení Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 12. 2014 sp. zn.: 21 So/2/2014-87 a v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky a uznesení NS SR zo dňa 21. 10. 2015 sp. zn. 2 Sdo/10/2015 porušené.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 1. 2013 sp. zn. 11 S/43/2012-24; uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 5. 2014 sp. zn. 7 S/1/2013; uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 12. 2014 sp. zn.: 21 So/2/2014-87 a Uznesenie NS SR zo dňa 21. 10. 2015 sp. zn. 2 Sdo/10/2015 sa zrušujú.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 1.000,- € slovom Jedentisíc Eur, ktorú sumu sú mu povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Krajský súd v Trenčíne, Okresný súd Žilina, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Trenčíne, Okresný súd Žilina, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania spočívajúce

*v trovách právneho zastúpenia vo výške 303,16 € k rukám právneho zástupcu sťažovateľa
JUDr. Alena Sedláčková, advokát, so sídlom Piaristická 46, Trenčín.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ zastáva názor, že napadnutými uzneseniami okresného súdu, Krajského súdu v Trenčíne, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom týchto súdov v konaniach, ktoré predchádzali vydaniu napadnutých uznesení, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 29. januára 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zisťuje, či sťažnosť obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti ustanovené predovšetkým v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a preskúmava tiež ďalšie okolnosti, ktoré by mohli založiť dôvod na odmietnutie sťažnosti. V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd preskúmava aj to, či sťažnosť nebola podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť vzhľadom na kogentný charakter § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bola vec žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Prezídia Rady SRZ č. OP 4/12 z 22. septembra 2012 postúpená okresnému súdu, nadobudlo právoplatnosť 11. februára 2013, z čoho zároveň vyplýva, že sťažnosť bola v tejto časti doručená ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty na jej podanie (29. januára 2016, pozn.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením, ktorým bolo konanie vo veci jeho žaloby zastavené.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a tiež postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (krajský súd o odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu rozhodol uznesením sp. zn.

21 So 2/2014 z 10. decembra 2014, pozn.). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, s argumentáciou, že najvyšší súd dospel k formalistickému záveru o „*neprípustnosti dovolania v správnom súdnictve*“.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy. Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať

z toho, že práve on má poskytovať v trestnoprávnom, občianskoprávnom, ako aj administratívnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov podľa § 1 OSP (m. m. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedené zásady vzťahov ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, sú relevantné aj v posudzovanej veci, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd konanie o dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo), zastavil s odôvodnením, že najvyšší súd nie je v správnom súdnictve dovolacím súdom, a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať. K tomuto právnemu záveru dospel aj s prihliadnutím na v napadnutom uznesení citované časti rozhodnutí ústavného súdu týkajúcich sa prípustnosti dovolania v správnom súdnictve (k tomu pozri predovšetkým uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo 16. februára 2010), ktoré ústavný súd nemá dôvod ani v tomto prípade spochybňovať (m. m. IV. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08). Najvyšší súd sa vysporiadal aj s názorom sťažovateľa, podľa ktorého s prihliadnutím na závery ústavného súdu prezentované vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07 je dovolanie prípustné aj v správnych veciach, a to zdôraznením skutočnosti, že tento záver senátu ústavného súdu bol ojedinelým vybočením z inak konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 65/2010 zo 16. februára 2010).

Tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, poukazujúci na ustálenú rozhodovaciu činnosť nielen jedného senátu, ale viacerých senátov ústavného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a to tak v otázke výkladu § 237 písm. f) OSP, ako aj v otázke ojedinelého odklonu ústavného súdu

od doterajšej judikatúry pri výklade tohto ustanovenia. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ani postup predchádzajúci jeho vydaniu nepovažuje za formalistické, a v konečnom dôsledku také, ktorými mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z už citovaného § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru inšpirovanú právnymi závermi Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú

(m. m. napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), teda v okolnostiach prerokúvaného prípadu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Na prvý pohľad sa preto javí, že lehota podania sťažnosti bola dodržaná aj vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu.

Citovaná judikatúra týkajúca sa dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu je uplatniteľná v tých prípadoch, keď právomoc dovolacieho (najvyššieho) súdu preskúmať odvolacie rozhodnutie má legálny základ v procesnom predpise. Zásadu zachovania lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodu podaného dovolania možno aplikovať teda len vtedy, ak právomoc dovolacieho súdu posúdiť splnenie podmienok prípustnosti (ustanovených v § 237 až § 239 OSP) podaného mimoriadneho opravného prostriedku má vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu zákonný základ (m. m. IV. ÚS 481/2011).

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ, zastúpený právnym zástupcom, zastáva názor, že lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu začala plynúť dňom, keď napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nadobudlo právoplatnosť. Uvedený právny názor sťažovateľa je však v zjavnom rozpore s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ktorej súčasťou je aj ustálený právny názor, podľa ktorého je dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v správnom súdnictve neprípustný, a preto ho nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu (vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho orgánu) nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry a zistených skutkových okolností, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. januára 2015, až 29. januára 2016, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016